

BUMERANG

Všechno co v životě uděláš, se ti vrátí...

Jakub Bouda

Jakub Bouda

BUMERANG

TISKÁRNA K&B

www.tiskarnakb.cz

2010

© Jakub Bouda, 2008

© TISKÁRNA K&B, s.r.o. 2010

Photography © Petr Holovčák, 2008

ISBN 978-80-254-6898-2

Věnováno lidem z All4one

Slovo autora

Dlouho jsem přemýšlel co sem napsat a zdali vůbec. Je toho tolik, co bych chtěl laskavému čtenáři říct. Pak jsem si uvědomil, že téměř vše co jsem měl a stále mám na srdci, jsem vtisknul do následujících povídek.

Může se stát, že se Vám kniha bude zdát krátká. Máte pravdu, ale vězte, že méně je někdy více. Není třeba dlouhé roky sepisovat ságy, když máte potřebu oslovit čtenářskou obec. Neříkám, že jsem si nikdy nesedl k dlouhému výpravnému románu, ale krátké a úderné povídky bez zbytečné omáčky, mají podle mne větší kouzlo. Je pryč doba, kdy byl pan Alexandr Dumas nucen zdlouhavě popisovat okolí a postavy, jelikož byl placen od slova.

Ono je vůbec špatné, když někdo píše jen aby neumřel hladu. Já mám svou práci. Dokonce několik. A píšu pro zábavu. A abych se léčil. Tedy pokud je to nemoc. Nejsm ochoten vyhodit třicet korun za doktora, abych zjistil, že ano.

Je to spontánní. Jdu si takhle po ulici, nebo si čtu zprávy na internetu a buch. Mám v hlavě příběh. A je tam. Pořád. Jediná možnost jak se ho zbavit, je dostat jej na papír. Vlastně na monitor. No to je jedno. Zkrátka jakmile se historka objeví i jinde, než v mé mysli, mám pokoj. Chvilku.

Možná se moje kniha někomu bude zdát rasistická. Někdo řekne, že je sexistická, jinému přijde hrubá a dalšímu třeba násilná. Budiž. Je to jeho názor. I já mám svůj. Barevný. Svět není jen bledě modrý, nebo růžový. Nevěříte? Zkuste si večer pustit zprávy. Se štěstím, láskou a přátelstvím chodí ruku v ruce bolest, násilí a zrada. A do toho všeho ten zatracený sex.

Vemte to takhle. Já mám rád smích. A přesto někdy řvu. Není prostě jediné cesty, všechno má i druhou stranu. Někdy pomůže, sarkastická lekce blbci, najít cestu zpět. Někdy ne. Tedy většinou ne. Ale mě se uleví.

Možná se někomu z Vás uleví po přečtení některé z povídek. Možná ne. Ale je to větší šance, než že vás to rozčílí. Tohle není knížka pro blbce. Blbci totiž knihy nečtou. Alespoň většinou.

A tak bych Vás chtěl poprosit o shovívavost. Tak, jako z Vás závěrečné zkoušky v autoškole neudělají řidiče (přestože si to mnozí myslí), nedělá ze mě první kniha spisovatele. (Přestože si to mnozí myslí).

Jsou samozřejmě výjimky. Někdo i bez řidičáku může jezdit skvěle a někdo může čmárat celý život a nic. Snad to nebude můj případ. Tedy s tím psáním. Řídím docela dobře.

Poděkování:

Děkuji všem z Vás, kdo si knihu koupili. Kniha má totiž své kouzlo. Je praktická. Můžete si jí vzít na toaletu, podložit s ní nábytek, a nebo s ní třeba zatopit. To se s textovým dokumentem, at' již má jakoukoli koncovku, dá velice těžko.

Taky nesmím zapomenout poděkovat rodičům. Byli to oni, kdo mi dal do ruky první knihu.

A soudružce učitelce. I ona mi dala knihu. Byla to strašná kniha. Ale protože mě naučila číst, odpouštím jí.

A co bych to byl za manžela, kdybych nepoděkoval své ženě. Děkuji ti.

A pak jsou tu kamarádi. Bez nich by tato kniha nebyla. Jsou to oni, kdož svými životy psali tyhle příběhy. A znovu to byli oni, kdo mě hnal dál. A kdo mě chválil a kritizoval a dělal ty normální lidské věci.

Hospoda byla téměř prázdná. Hosté na baru bráli již delší dobu přesilovku. Za pultem stál věčně se usmávající Milan a leštil sklenice. Příjemná práce. Posloucháte lidi a jejich pobnuté příběhy. Trochu to okořeníte a pro změnu to zase vyprávíte hostům. Někdy se vám historka vrátí jako bumerang. Nestačíte žasnout, nad tím, co dokáže lidská tvořivost. Někdy už mají vtípy vousy. Je třeba to brát jako daň.

Do baru vešel postarší Rom. Bílé triko a kalboty vysoce kontrastovaly s jeho vrozeným opálením. Vysypal z hrsti drobné a podal Milanovi pet-flašku. Řekl si o desítku. Zadíval se na televizi a zeptal se.

„Jak hrajou naši?“

Holoblavý ramenáč se na něj podíval.

„Váši tam něhrajou!“

„Chlapi neblbněte, pobryndali jste mi celej bar, čunata.“

„No, jako bychom za to mohli,“ oponoval maník v kšiltovce a utíral si z brady pivo.

„Naběh si sám.“

„No hlavně, aby sis pak venku nenaběh ty na kudlu. Víš jak sou divoký.“

„No to vim. Proto tady s náma taky už nesedí Dan.“

„A já si říkal, že už tu pár dní nebyl. Ale s těma jeho šichtama a starou...“

„No tak to si poslechněte.“

Chyba

Dan vyšel zadním vchodem z domu, v ulici přezdívané U věžových romů. Koncentrace obyvatel si o to říkala sama. Stopy devastační kultury jste našli na každém kroku. Počmárané zdi, vylámané sklepní kóje, a výtah o kterém se dalo předpokládat, že staví v pekle. Přílehlá ulice nebyla o nic lepší. Obchůdky s pašovaným zbožím, exotickou stravou ze které by hygienik dostal žlučnickový záchvat a špinavá putyka. To vše připomínalo malou Hanoi. Už to dávno přestal vnímat. Vyrostl v nedaleké Kadani a i tam byla situace podobná. Dva zuby, o které ho připravil jeden z utlačovaných občanů, nahradily umělé. Ale nezapomněl. Podobně na tom byla většina obyvatel hornického Mostu. Každý z nich v životě přišel o nějaký ten zub, autorádio, nebo dětské kolo. Brali to s rezervou, a alespoň měli na co zanádat u piva, nebo mohli přidat nějakou tu historku k dobru. Na dovolené dávali kolovat fotografie Chanova. Ty připomínaly skanzen kambodžské občanské války a mostáci se pak bavili šokovanými pohledy jihočechů. O asimilaci si mysleli své. Dan ji se smíchem vždy definoval: „Všechny by je měli odvézt asi míli za hranice.“

Dnes byl ale dobrý den. Auto mělo správný počet kol, střeračů i zrcátek. Rádio mu vyhrávalo celou cestu k vodní nádrži. Na Matyldě byl zatím klid. Dan se protáhl, z kufru popadl deku a usadil se u vody. Vnímal to ticho, které narušovalo jen občasné plesknutí ploutve o vodní hladinu. Zapálil si svou oblíbenou rocketsku a vyndal záložku z nově zakoupeného fantasy románu. Dnešek si užije.

V popelníku, který si vyrobil z prázdné plechovky od redbullu, se vršily špačky. Román byl špičkový. Když dočetl kapitolu, uvědomil si, že už tu není sám. Travnatá plocha byla pokrytá

směsíci barevných ručníků a tašek. Stejně, jako většina slunečních brýlí na očích návštěvníků, pocházely z malé Hanoe. Nepřemýšlel o tom. Stejně se s tím nedalo nic dělat. Upřel pohled na vodní hladinu. Mezi lentilkami koupacích čepic, proplouval jako parník vor. Z něj skákala do vody skupinka dětí a hlasitě u toho křičela. No jistě. Cikáni. Na Matyldu byl vstup zdarma. S touhle eventualitou počítal.

Voda byla tak akorát. Osvěžila vás, ale když vám dosáhla k pasu, nezměnili jste pohlaví. Ukázkovým kraulem se vydal napříč nádrží. Zhruba v polovině zastavil a jen se tak položil na hladinu. Vydýchával a sbíral síly k cestě zpět. Cikáni ho zaujali. „Malý vodní cirkus“, proletělo mu hlavou, když viděl odvážné kousky dětí. Přemety po zadu, po předu i skoky do stran. Někteří při letu do vody napodobovali své idoly z filmů o kung-fu. Největší z nich se vynořil, a v ruce svíral bláto.

„Že to neumíte?“ Okamžitě se začali překřikovat.

„Jaj to je debil, to umí každý.“

„To umím taky.“

Na důkaz svých slov se jich několik vrhlo po hlavě do vody. Za malý okamžik už ukazovali zablácené ruce. Danovi se něco nezdálo. Nebyl si jist přesně co, ale věděl to s jistotou. Jasně. Ten v zelených plavkách chybí. Houkl směrem k voru.

„Jste všichni? Nechybí vám někdo?“

Cikánata se začala přepočítávat a zatím stále ubíhaly drahocenné vteřiny.

„Lacko! Lacko tu není. Lacko se utopil.“

Jazykem pomalu přešel po zubní protéze. Jak to říkával děda? Oko za oko, zub za zub? „Nebud' blbej, je to dítě,“ dal si vzápětí odpověď, ale to už byl pod hladinou. Oči ho pálily, jak se snažil najít tělo malého Laca. Bahno, rozvířené předchozí hrou, tomu nepomáhalo ani trochu. Šmátral kolem

sebe rukama, ale stále nic. V uších mu hučelo, plíce hrozily prasknutím a umdlíval. Konečně nahmatal něco pevného. Z posledních sil se pevně chytil, přitáhl to k sobě, a odrazil se ode dna.

Klečel na pláži a zvracel. Znovu a znovu. Nemohl popadnout dech a z nosu mu teklo bláto, které se mu ve vodě podařilo vdechnout. Koutkem rudého oka viděl jak plavčíci se zdravotní sestrou pokračují v oživování. Snad se ho podaří zachránit. Umělé dýchání mu dával celou dobu, co se cikánata snažila dostat vor ke břehu. Hukot v uších polevoval a už slyšel i xenofobní průpovídky postávajících skupinek. Než se mohl postavit, Laco už dýchal. Nakládali ho akorát do sanitky, když se k němu dobelhal.

„Koukej si to zasloužit, rozumíš? Koukej si to zasloužit!“ Pak si sednul na zem a nechal se prohlédnout od zdravotní sestry, která už dítě přenechala péči doktorů. Když se vracel k dece zaslechl jak k němu někdo prohodil:

„Měl ses na něj vysrat, na negativa.“ Neotočil se. Nesouhlasil, ale chápal to.

Malou Hanoí se potácela postava. Měla trochu nakoupíno, ale jinak to byl hezkej večer. U okýnka s kebabem postávala parta výrostků. Nevěnoval jim pozornost. Proč taky. Za chvíli už bude spát. Netušil, jak blízko je k pravdě.

Tu ránu do temene ani necítil. Byla dost prudká na to, aby si něco stačil uvědomit. Obsah kapes změnil majitele. Pak dvorem zapleskalo několik párů tenisek a byl zase klid. U schodů ležela na zemi postava a na zemi kolem ní se rozrůstala temná kaluž krve.

O dva bloky dál si skupinka rozdělovala kořist.

„Ty hodinky si vezmu já.“